

HA ELFELEDNÉM

*En gondtalanul szerettem volna tölteni éveim,
békén megülni egy szoknya mellett erdők hűs szélein,
nézni a habzó vizek futását, vadgalamb szép röptét,
meg-megújulni fákkal-füvekkel s hinni benned, öröklét!*

*De kiragadtak ábrándjaimból, körém kérgesedett
magányom hűvös tervei közül, sípoló vészjelek,
a kiterített vízbefúlt mellől hallottam a sikolyt,
szelid szegények szeméből a kín könnye kezemre folyt.*

*Taposták bennem az ember arcát méltóságos urak —
haloványsárga, komor bányászok mellé vert a tudat
s az egy-szatyorral szipogó kendős kis öregasszonyok
panasza, mint az ablakszakító jégeső, kopogott.*

*Ők szültek engem, hát nem tehettem ellenükre sohasem.
Megrepedezett bütykös ujjaik melegét őrizem
s szerszáma hajló kezemben érzem: annyi tapasztalat
maradt rám, hogy míg élek, megélek — holtig tanítanak!*

*S ha elfeledném valaha őket, szólogasson engem
apám rekedtes hangján a kék ég, nyugtomat ne leljem,
öröm ne nyíljjék ölelésemre, elfussak zokogva
s némuljak el, mint kitépett nyelvű gonosz és rest szolgál!*

*Nem lehet élni gondtalan! Forró emberség, nélkülüed...
Ki elfeledvén küldője arcát, hazudni sem átal —
annak vig álmát, puha nyugalmát dűlja fel a rémület
kútba menekvő leányok velőtrázó sikolyával!*

NYUGHATATLANSÁG

*Nem ismertem apai nagyapámat —
hogy élt, mi gondba-bajba holt.
Ittasan ő volt a szelíd alázat.
Paraszt-ács bandagazda volt.
A négy hold földet nagyanyámra hagyta,
s alig mult el a tél hava,
az Alföldön a gerendát faragta,
az őszi szél hozta haza.*

*Apámat is meghurcolták az álmok
és azt kereste, hol a jobb,
kortyolva és szemelve a világot —
s egy láz az élte, rossz galopp.
Szőgyénből jött s hitte, megútvja Párizst,
hol minden keservet kitölt.
Gyors lábait, gyönyörű rigolyáit
elnyelte a füredi föld...*

*Tán ezért vágyom teljes életemben
a messzeség kék ködeit,
táltósként szimatolva, széllel szemben,
s egy kép, egy térkép földerít!
Gyerekkoromban csüggedten csodáltam,
hogy nélkülem él a világ
s a tejszagu kannák mellől kívántam
Indiát, Kínát, Afrikát.*

*Ma is — nekem a messzeség sugáros
szélein felragyog az út.
Parasztok közt meghordozom a várost
s Pestre varázsolok falut.
Mindig ott lenni, mindig messze,
máshol!
Izlelni minden nép borát.
És akkorát ölelni a világból —
nem is tudom, hogy mékkorát.*

* A költőnek a Szépirodalmi Kiadónál a közeljövőben megjelenő kötetéből.